כל הזבחים פרק שמיני זבחים עה.

מסורת הש"ס

ג) ירושלמי יומא פ"ה ה"ד.
ב) [לקמן פ.], ג) מנחות צב.,
ד) יומא יד., ה) [ע' תו' יומא קד: ד"ה דאמרן], ו) מצורע זבים פ"ה ה"א, ז) [ופי' כ"ז נגיעין פ' כל הנגע דף כח: בתד"ה והא] ומהרש"א שם]

שינויי נוסחאות

א) פ"מ כתוב תוספת, במקום קרבן [בכל הבריתות] (שמו"ר ובית בחש"י כח"י). ופ' עה"ק נמצין חיצוק הבריתות: ב) תיבות ואם נתן מתנה מכל אחד יצא ליתא בכתה"י ובתוספתא פ"מ וכן ליתא בכל דפוסים הישנים, ולהגיהה תוספת [בגמות ת] כולה הוא מיותר דהיינו ואם נתן ארבע מכולן וכלמוכח מן הכתוב' ולא הוי נרסי לה, והגה"ר הוסיפו מרש"י ולרדיה קלי מתנה כו' אחמלת ואריבע כו' אחמלה (דפ"מ), ועי' ש"מ ד"ה ואם נתן, ובמה"ר ובנוסה"ק ומ"ש: ג) ארבע מתנות מכולן כל"ל (שי"מ): ד) ל"ל מכולן (שי"מ): ה) דכור אם ל"ל אחד ד"ה ארבע מתנות (צ"ק): ו) ל"ל שהי (צ"ק): ז) מדרקתני דלא מעכבי ארבע מתנות (באה"מ), ובפ"מ מיקן בכנוס' רש"י כמ"י: ח) ל"ל הלא בשתוטין (ש"מ): ט) סמיכה יהיו לדברי הכל כל"ל (ש"מ), (מיכות לא ידעי ליתא כד"ין). וכי' ל"ק סמיכה לא יצא כל"ל והק"ל ומה"ד לדברי ר"א: י) ל"ל בכל (גליון): יא) ל"ל דאיכא שיעורא (ש"מ): יב) להביא ולהתנות במותר כל"ל (ש"מ): יג) תיבות ולא יעשו סמיכה נמחק (צ"ק): יד) לפטור את עצמו כל"ל (ב"ש): טו) ל"ל לא (ב"ש): טז) משלח אצ"פ שאינו יכול לסמוך כל"ל (ב"ש): יז) מן הבקר (ש"מ והגה"ר): יח) ל"ל דמדקתני (ש"מ): יט) מאי טעמא. וכ"ה כדפוסי הליה, ונגנין כ' ל"מ מ"מ: כ) בס"ש נוסף לדמתיק: כא) ל"ל אז בגין (ש"מ). (וכל"ק מוחק תיבת בגין): כב) נר ש"מ בשעה שמתחנך לעבודה: כג) מדכתיב ובאת שמה והבאתם כל"ל (ב"ש וביה בחוט' גיפו כה ע"ב): כד) חיישינן שהיה ראוי לסמיכה כל"ל (צ"ק וביה בחוט' ניפו שם): כה) ל"ל יכול (צ"ק): כו) שי' נגנס' רש"י כמ"י (הגה"ר): כז) בן מכלן ועד סוף הדיבור הוא מוספת (ב"ש): כח) מכלן עד סה"ד ליתא בכ"י: כט) ל"ל מעת לעת הילכך אינה צריכה בדיקה הס"ד (ב"ש): ל) בכ"י ליתא לגירוי זה. אבל נהגו גרי חטאת צבור שנתערבה בחטאת יחיד כגון כו':

שיטה מקובצת

חטאת יחיד שנתערב בחטאת צבור. וא"ת הא תנא יחיד נקבה וחטאת לגבר וכו'. ותירץ בקונטרס דמסכמת לה כשביר נשיא בשבירי דגלים דבמיהם וכו'. **ואם** נתן ד' מתנות מכל אחד יצא פיס שתי מתנות לכל אחת ואקשה הל"ק הוא כ"ש דאמר לעיל כל הזיהומים על החוטא הלילון שנתן בחטאת אחת מיכר ובחטאת מתנות ישוד דע"ב אחת כ"ה מדמתבריס ואם נתן מתנה אחת מכולן יצא אלמא דמתנה אחת כשרה לף החטאת כנ"ה. א"ל דקלי אחת מתנות דבריתא יחיד ביחיד ילמוד לצבור, ותוסת. ולכן נראה הגרסינן אם נתן מתנה אחת מכל אחד יצא. אי נמי אי נתן שנים מכולן יצא: מה צבור בבר אף יחיד בבר. ה"ה דבלאי הכי ויקת מלי לאתמי, הא לא מתוקם אלא כשביר נשיא כדפירש בקונטרס לעיל:

מוסף רש"י

לדברי ר"א. דמכשיר בשתי חלות (לקמן פ.).

נוסחאות רש"י כת"י

המיכר הוא כו'] כגון שנתמנו רגליה לו מיקב קרום של מות שלה לאיל ולוקחלה ואיכך לוקמתו: **אי** לא ידע לה. שלין מרפיתה מיכר: **מגא ידע.** מבריקרל שנתערבה כמלן מרפיה: **נקובה הקון.** בנבר אלא לאנגל הבשרה, ומוס נמי לא הי הדבר כרש"י: **ברוסם כולה.** מרפיה דקלי ליה אכרל, ובין דרוסם לנקובה לא דמיי: **נשלם.** נשלה מן הגנ חמן לה בני מרפיה מבוס דיבוקי לוכרים ובם אם שחוטה בתוך חמת לעת ואחילי בדקה לאחר שחוטה בכל מיני מרפיות ולא מצא, ואם שהחה חמת לעת ומחמה לריכה בדיקה בכל מיני בדיקות מרפיות, הילכך ידעו שאם תאמר יתכרו לגרמי לאחר המין ושחטו בעוזה ומרפיה אבר מחלת מיפסל נחלת מכנים מיד אמרה בדיקה לא בעיא: **נשלם נמי עיבדוקה.** ויראה אם יכולת מלן לחלך אין כמן מרפה ויתכרו לגרמי לאחר המין ולאכול לחמן לאחר כלאי מרפיות, הילכך ידעו שאם תעלה בעוזה אינה לריכה לשהות חמת לעת כב) קודם שחוטה אבל בדיקה לאחר שחוטה בעוזה ואם הלכה אחילי בדקה לא בעיא: **קפבר.** רים לקרם בחוקי מתני בהכי, אמרה לריכה חמת לעת קודם שחוטה ובדיקה לאחר שחוטה, ואחילי אם הלכה לריכה בדיקה לאחר שחוטה, אם מלאה יקרבו ויבדקו. כיון לדיתחלק אפקר לריכה לא בעיא מלינלע לה לגמרה: **ולר מרוסם לא יקרב.** בפרק כל הבשורין בתוספת תמורה (תמורה לח.): **דרוסם כולה.** הנקב מבוקר ולא בעבל שבלשיפון קורע ויורד כשהוא מכה בגבר: **שפרה.** על רגליה ולא הלכה אינה לריכה לשהות חמת לעת קודם שחוטה אבל בדיקה לאחר שחוטה בעוזה ואם הלכה אחילי בדיקה לא בעיא: **והא כמי סמיכה.** כגבלים ולא ידע מי בעלי כדקתני יקרב לשם מי שהוא: **קרבנן נפים.** ולא בעי סמיכה דאמר מר (קדושין לו.) כני ישראל שומכין ואין בנות ישראל סומכות: **אבל קרבן אנשים לא.** בחמיר: **אינ** כשר ליקרב בתמיכות: ע"כ חעמ' קודם

תמלא ל) יחיד שנתערב בתמלא יחיד. בטלוה גרסינן חטלא בתוספתא. **תמלא יחיד ותמלא לצור שנתערבו.** כגון שביר נשיא בשבירי דגלים: **ואם נתן ארבע מתנות מכולן.** שכרי יש לתן המכיהן נמלא ארבע מתנות מכל אחד: **לף יחיד בנגרי.** ואע"ג דבעי סמיכה. ומתניתין דלעיל דף לו: לא מכל לפי טעם אחרון שפירשתי דכל היכא שיכול לתקן הדבר ולקיים מצות סמיכה אין לו לעשות בלא סמיכה ומיהו קשה מהכיא דפסחים פרק האשה (דף פח.): ממשה שנתערבו [עורות] דפסחיהן [ומצמלת יצלת כאחד מהן] דפטורין מלעשות פסח שני אע"פ שהיו יכולין להביא ל) במותר הפסח ולא ל) יעשו סמיכה אפילו הכי פטורין משום דפסח לא בעי סמיכה ומותר הפסח בעי סמיכה ומאי קפידא איכא אם לא יעשו סמיכה הא ערל וטומא משלמין קרבנותיהן וי"ל דיון שהוא ספק דשמא פטור הוא מלעשות פסח לא עשו לו חכמים תקנה כיון דאי אפשר לתקן אם לא יעבור מצות סמיכה מיהו תימה מ"ש מהא דתנן בכריתות בפ' דם שחיטה (דף כב.) ושניהם מביאין חטאת אחת אלמא מייתי קרבן בלא סמיכה כדי ליפטור את עצמו ובגזיר פ' שני גזירים (דף מ.) שמביאין קרבן בתנאי וי"ל דאע"פ שחיקנו חכמים שיביא קרבן מספק בלא סמיכה כדי לפטור ה) מ"מ קרבן אחר שהוא מחייב סמיכה ולאי כגון מותר הפסח לא התירו לו חכמים להביאו בלא סמיכה כדי לפטור את עצמו ואם תאמר והא תנן במסכת שקלים ומייתי לה בפרק הדר (קדושין דף נה.) בהמה שנמצאת בין ירושלים למגדל עדר זכרים עולות נקבות זבחי שלמים והם הא בעי סמיכה וכ"ת כשמלאום הבעלים ויכולין לסמוך דלא ו) משמע הכי דתניא התם בראשונה היו ממשכנים מוצאיה להביא נסכים כו' ויש לומר דשאני התם דאין להם תקנה אחרת לאותן קרבנות אלא שיקרבו בלא סמיכה ושוב להקריב בלא סמיכה ממה שנאמר ימותו וכן י"ל ביורש שמקריב קרבן אביו אע"פ שאינו סומך ולא אמרינן הא בעי סמיכה ואי"ת הא דאמרינן לקמן (דף עו:) למחר מביא אשמו ולוגו עמו ואותו אשם טעון סמיכה והיא סמיכה על כרחין היינו בהקפת יד ולא בסמיכה גמורה למ"ד סמיכה אשם מצורע לא דאוריתא והיכי עביד בלא סמיכה הא בעי סמיכה ובגבולא אירי כלומכה בתוספתא וי"ל דתקיאר גברא שאני כדקאמר נמי התם עלה דההיא והא דאמר פ"ג דמועד קטן (דף טו:) דאכל אינו משלח קרבנותיו משום דכתיב אלמים כשהוא שלם ולא כשהוא חסר אכל אי לאו קרא היה משלם ב) איכא לאוקמה בעוף או בקרבן נשים וכן הא דבעי התם מנודה מהו שישלח קרבנותיו והא דאקמר מ"ש כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודים היו ושלחו קרבנותיהם היינו תמידין שבכל יום ואם תאמר הא דתנן בפרק בתרא דמנחות (דף קז.) פירשתי בפ' ג) בקר ואיני יודע מה פירשתי מביא פר ועגל וקאמר בגמרא גבי שבה נדבה לאחר מהם לפר [ואחמ] לעגל והיכי עביד הכי הא בעי סמיכה וי"ל דהתם בקרן למזבח אירי שהיא נדבת ציבור ולא בעי סמיכה ומיהו קשה מהכיא דכל המנחות בחות מלה (מנחות דף סב:) דאמר השולח קרבנותיו ממדינת הים כהן מניף על ידו והיכי עביד הכי והא בעי סמיכה ומדקתני ה) מניף משמע דאירי בשלמים ובקרבן נשים ליכא לאוקמה דהא תנא ליה רישא והאשה כהן מניף על ידה ודוחק להעמידה בקרבן ערל וטומא והגך קושיות שהקשיתי אינם לפי טעם ראשון שפירשתי לפי שלא חשו על הסמיכה אלא משום שיש עדיין נדנוד אחר דשמא אינו קיים וזה לא שייך אלא בחטאת דאם מתו בעליה למיתה אזלא אבל בשאר קרבנות לא אבל לפי טעם אחרון שפירשתי דכל היכא שיכול לתקן הדבר ולקיים מצות סמיכה אין לו לעשות בלא סמיכה קשה וי"ל דאירי ביורש כרבי יהודה דאמר יורש אינו סומך ואינו אלא משני ביורש משום דדומיא דחטאת קתני כדפרישית וכן בגיטין (דף כח.) הטולה חטאתו קתני ויש לתמוה ערל וטומא מ"ש ו) משלחין קרבנותיהם הא אפשר ב) לערל עד שימול ולטומא עד אשר יטהר ויעשו סמיכה ונראה לומר דבאותם שאין להם תקנה אירי כגון ערל שמתו אחיו ממתת מילה דא"א לגזולו בשום עניין וטומא כגון זב ומצורע דאין רפואתן תלויה בעצמן אי נמי בקרבן הקבוע להם זמן כגון עולת ראיה וחגיגה (כגון) [א] שהיה עובר עליהם בכל אחמר וא"ת נהי דסמיכה לא מעכבא מ"מ ערל וטומא שאין יכולין לסמוך נימא כל שאינו ראוי לציאה בילה מעכבת בו וכן בהיא דשקלים ודכריתות ולנזיר דכל הני נמי דאין יכולין לסמוך מטעם ספק חציב שפיר אין ראוין לציאה כדאשכחן בפ' המוכר את הספינה (ב"מ כ"ב פא:) גבי ביכורים וי"ל דנפקא לן מהא דאמרינן בפ"ג דמועד קטן (דף טו.) וביום טובו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקודש יקריב חטאתו זו עשירית האיפה שהכהן מביא בשעה ב) שבא תחילה לעבוד ודרש התם רבי שמעון בנוחו יקריב בזמן שראוי לציאה ראוי לציאה אינו ראוי לציאה להקרבה בזמן שאינו ראוי לציאה אינו ראוי להקרבה כגון טמא מת ומצורע משמע דוקא עשירית האיפה אבל שאר קרבנות משלח מיהו אין כל כך ראיה מזה דדלמא הא דתמלח שאר קרבנות היינו בהני דלא בעי סמיכה דומיא דעשירית האיפה ויש לדקדק מהא דדרשינן ד) בפ"כ ו) מזוכו ולא מנגבו שמע מינה דטמא תמלא קרבנותיו דבהנאת קרבן אחיי ועוד יש לדקדק מדממעטינן בפ"ק דחגיגה (דף ד:) טמא מראיה מדכתיב ב) והנאתם שמה כל שישנו בציאה ישנו בהנאה ש"מ דשאר קרבנות משלח ולא חיישינן ב) לענין סמיכה בראוי לסמיכה ומיהו למ"ד בפ' כל הפסולין (לעיל דף לב.) דטמא בר סמיכה דאפשר דמעייל ידיה וסמיך לא מצי למידק מהני קראי היכא דלא אפשר לסמוך שלא תהא סמיכה מעכבת אפילו ראוי לציאה ושמא י"ל דלמאן דאית ליה ציאה בעלמא לא שמה ציאה קא סבר כל הסומך ראשו ורובו הוא מכנים אי נמי אית ליה דמרחק לפון ומאן דס"ל דלא בעינן ראשו ורובו קא סבר ציאה בעלמא שמה ציאה מיהו אכתי קשה אי מיכף קשה לסמיכה שחיטה לאו דאוריתא מ"ל דמנן לא יכולה ב) לסמוך אבראי ויש לומר דבפרק כל הפסולין (שם לב.) מסקינן דמיכף לסמיכה שחיטה דאוריתא ו):

ואם נתן ארבע מבולן יצא. פירש רקונטרס ב) מזה שנים ומזה שנים ותימה דבאחת מזה ואחת מזה סגי ואין לומר דאחת כנגד שמתי (לעיל דף לו:) דאמרי ואחמלת שתי מתנות דהא קתני סיפא ואם נתן מתנה אחת מכולן יצא דאי לומר דקתי על כל ארבע חטאות שנים של יחיד ושנים של ציבור ואיכא דאמר דאם ארבע כוסות ולהכי קאמר נתן ד' מתנות יצא דהיינו מתנה אחת מכל אחת ואחת:

ומי אית ליה לרבי אלא פברא. דמתנה לריכה שיעור: **לרבי ר' אלישר.** לקמן (דף פ.) מייתינן לה בהאי פרקין לגחמת של מי חטאת אלא דאמר ר' אלישר אחמר חוה כ' חטאות, ופירשה רבי דמלבאר ר' אלישר יש בילה והחלה אינה לריכה שיעור ואחמלת החלה נמי הוה קבלה קבלה קבלה קבלה דאמרינן לה בלא נשאחרב בתבריות מים הפסולין, דקתני אחר רבי לרבי ר' אלישר החלה כל שהוא מטהרת שהחלה אינה לריכה שיעור, ויהלה מתנה כשר ומהנה פסול כלומר אלמלי נתערבו פסולין בכשרין נמי אין תפרינמן שיבטלן דהיון שם בילה נפיש יתי החלה בכל שהו שם בה הן הכשרים, ולא מתנה דוקא נקט דאי לר' אלישר החלה לריכה שיעור כי משה כ' חטאות מאי הוי דלמת ריגון הן הפסולין הן אלמא לר' אין החלה לריכה שיעור ודקס"ד הוא הדין לאמתנה דם המזבח:

איתיביה אביי קרבן א) יחיד שנתערב בקרבן יחיד וקרבן ציבור שנתערב בקרבן ציבור וקרבן יחיד וקרבן ציבור שנתערבו זה בזה נותן ד' מתנות מכל אחד ואחד ואם ב) נתן מתנה מכל אחד יצא ואם נתן ארבע ג) מכולן יצא במה דברים אמורים שנתערבו חיין אבל נתערבו שחוטין נותן ארבע מתנות מכולן ואם נתן מתנה אחת מכולן יצא ד) רבי אומר רואין את המתנה אם יש בה כדי לזה וכדי לזה כשרה ואם לאו פסולה קתני יחיד דומיא דציבור מה ציבור גברי אף יחיד גברי אמר רבא ותסברא הא מתרצתא היא דקתני במה דברים אמורים כשנתערבו חיין אבל נתערבו שחוטין לא מה לי חיים מה לי שחוטין אלא הכי קאמר בד"א שנתערבו שחוטין בעין חיים בבוסות אבל בבולל נותן ד' מתנות לכולן ואם נתן מתנה אחת לכולן ה) יצא רבי אומר רואין את המתנה אם יש בה כדי לזה וכדי לזה כשרה ואם לאו פסולה ומי אית ליה לרבי האי סברא והא תניא ו) אמר רבי לדברי ר"א

קרבן יחיד שנתערב בו'. בכולהו גרסינן קרבן: **קרבן יחיד בקרבן ציבור.** כגון שביר נשיא בשביר הרגלים או עולה בעולה: הכי ה) גרסינן כל הנימנין על המזבח החיצון נמתנה במתנה אחת כיפר: **ארבע מתנות.** שנים ז) מתנות שהן ארבע קאמר: **בד"א.** דבעינן ארבע מתנות מכל אחד לכתחילה: **אבל נתערבו שחוטין.** שנבלל דמם בכוס אחד שהרי יש כאן ד' מתנות מכולם יחד שהרי יש כאן משהיהם קפבר יש בילה: **אף יחיד בנגרי.** ואע"ג דבעי סמיכה. ומדליבור לא מצי לאוקמיה ב) שאין סמיכה בציבור אלא בחטאות הפנימיות ו) וכבר בפנימיות: ז) ארבע מתנות: **ופסכרא הא מפרלפא היא.** והאי חיין דוקא הוא ואתנתרבו קודם סמיכה קאי הא בעי ד' מכל אחד לכתחילה ובשחוטין ח) נמי משכחת לה דבעיא כגון שנתערבו כוסות בכוסות ואין יודע אחיהו של זה ואחיהו של זה ולא נבלול הדמים בכוס אחד: **אלא.** האי חיין לאו דוקא והכי קאמר בד"א דלריך ארבע מתנות מכל אחד לכתחילה: **שנתערבו שחוטין.** כוסות בכוסות דהיינו בעין חיין דכל חד לחודיה קאי: **אבל בבולל.** שני הדמים לתוך כוס אחד נותן ארבע מתנות לכולן והשתא ליכא לאוחוטי סמיכה דהא לאחר שחיטה וסמיכה נתערבו אבל בבולל נותן ד' מתנות לכולן ט) לא יצאו לדברי ר"א: **רבי אליעזר.** לגבי מי חטאת קאי ומייתיה לה לקמן בפירקין (דף פ.) לוחיה של מי חטאת המוקדשין שנפל לתוכן מים אחרים כל שהוא רבי אליעזר אומר יזה שתי הזאות ולקמן (שם) מפרש מילתיה. וקאמר רבי לדברי רבי אליעזר הזאה אינה לריכה שיעור י) אלמא דגבלא דלא לריכה שיעור נהי נמי דיש בילה ומסיגין עלה דודאי יש בבלל ו) הזאה מן המים הכשרים ומלטרפין מה שבראשונה ומה שבשניה מי יימר דמלא יא) שיעור: הזאה

(דף עו:) לאחר מכיא אשמו ולוגו עמו ואותו אשם טעון סמיכה והיא סמיכה על כרחין היינו בהקפת יד ולא בסמיכה גמורה למ"ד סמיכת אשם מצורע לא דאוריתא והיכי עביד בלא סמיכה הא בעי סמיכה ובגבולא אירי כלומכה בתוספתא וי"ל דתקיאר גברא שאני כדקאמר נמי התם עלה דההיא והא דאמר פ"ג דמועד קטן (דף טו:) דאכל אינו משלח קרבנותיו משום דכתיב אלמים כשהוא שלם ולא כשהוא חסר אכל אי לאו קרא היה משלם ב) איכא לאוקמה בעוף או בקרבן נשים וכן הא דבעי התם מנודה מהו שישלח קרבנותיו והא דאקמר מ"ש כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודים היו ושלחו קרבנותיהם היינו תמידין שבכל יום ואם תאמר הא דתנן בפרק בתרא דמנחות (דף קז.) פירשתי בפ' ג) בקר ואיני יודע מה פירשתי מביא פר ועגל וקאמר בגמרא גבי שבה נדבה לאחר מהם לפר [ואחמ] לעגל והיכי עביד הכי הא בעי סמיכה וי"ל דהתם בקרן למזבח אירי שהיא נדבת ציבור ולא בעי סמיכה ומיהו קשה מהכיא דכל המנחות בחות מלה (מנחות דף סב:) דאמר השולח קרבנותיו ממדינת הים כהן מניף על ידו והיכי עביד הכי והא בעי סמיכה ומדקתני ה) מניף משמע דאירי בשלמים ובקרבן נשים ליכא לאוקמה דהא תנא ליה רישא והאשה כהן מניף על ידה ודוחק להעמידה בקרבן ערל וטומא והגך קושיות שהקשיתי אינם לפי טעם ראשון שפירשתי לפי שלא חשו על הסמיכה אלא משום שיש עדיין נדנוד אחר דשמא אינו קיים וזה לא שייך אלא בחטאת דאם מתו בעליה למיתה אזלא אבל בשאר קרבנות לא אבל לפי טעם אחרון שפירשתי דכל היכא שיכול לתקן הדבר ולקיים מצות סמיכה אין לו לעשות בלא סמיכה קשה וי"ל דאירי ביורש כרבי יהודה דאמר יורש אינו סומך ואינו אלא משני ביורש משום דדומיא דחטאת קתני כדפרישית וכן בגיטין (דף כח.) הטולה חטאתו קתני ויש לתמוה ערל וטומא מ"ש ו) משלחין קרבנותיהם הא אפשר ב) לערל עד שימול ולטומא עד אשר יטהר ויעשו סמיכה ונראה לומר דבאותם שאין להם תקנה אירי כגון ערל שמתו אחיו ממתת מילה דא"א לגזולו בשום עניין וטומא כגון זב ומצורע דאין רפואתן תלויה בעצמן אי נמי בקרבן הקבוע להם זמן כגון עולת ראיה וחגיגה (כגון) [א] שהיה עובר עליהם בכל אחמר וא"ת נהי דסמיכה לא מעכבא מ"מ ערל וטומא שאין יכולין לסמוך נימא כל שאינו ראוי לציאה בילה מעכבת בו וכן בהיא דשקלים ודכריתות ולנזיר דכל הני נמי דאין יכולין לסמוך מטעם ספק חציב שפיר אין ראוין לציאה כדאשכחן בפ' המוכר את הספינה (ב"מ כ"ב פא:) גבי ביכורים וי"ל דנפקא לן מהא דאמרינן בפ"ג דמועד קטן (דף טו.) וביום טובו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקודש יקריב חטאתו זו עשירית האיפה שהכהן מביא בשעה ב) שבא תחילה לעבוד ודרש התם רבי שמעון בנוחו יקריב בזמן שראוי לציאה ראוי לציאה אינו ראוי לציאה להקרבה בזמן שאינו ראוי לציאה אינו ראוי להקרבה כגון טמא מת ומצורע משמע דוקא עשירית האיפה אבל שאר קרבנות משלח מיהו אין כל כך ראיה מזה דדלמא הא דתמלח שאר קרבנות היינו בהני דלא בעי סמיכה דומיא דעשירית האיפה ויש לדקדק מהא דדרשינן ב) בפ"כ ו) מזוכו ולא מנגבו שמע מינה דטמא תמלא קרבנותיו דבהנאת קרבן אחיי ועוד יש לדקדק מדממעטינן בפ"ק דחגיגה (דף ד:) טמא מראיה מדכתיב ב) והנאתם שמה כל שישנו בציאה ישנו בהנאה ש"מ דשאר קרבנות משלח ולא חיישינן ב) לענין סמיכה בראוי לסמיכה ומיהו למ"ד בפ' כל הפסולין (לעיל דף לב.) דטמא בר סמיכה דאפשר דמעייל ידיה וסמיך לא מצי למידק מהני קראי היכא דלא אפשר לסמוך שלא תהא סמיכה מעכבת מטעם דאיכא ראוי לציאה ושמא י"ל דלמאן דאית ליה ציאה בעלמא לא שמה ציאה קא סבר כל הסומך ראשו ורובו הוא מכנים אי נמי אית ליה דמרחק לפון ומאן דס"ל דלא בעינן ראשו ורובו קא סבר ציאה בעלמא שמה ציאה מיהו אכתי קשה אי מיכף קשה לסמיכה שחיטה לאו דאוריתא מ"ל דמנן לא יכולה ב) לסמוך אבראי ויש לומר דבפרק כל הפסולין (שם לב.) מסקינן דמיכף לסמיכה שחיטה דאוריתא ו):

ואם נתן ארבע מבולן יצא. פירש רקונטרס ב) מזה שנים ומזה שנים ותימה דבאחת מזה ואחת מזה סגי ואין לומר דאחת כנגד שמתי (לעיל דף לו:) דאמרי ואחמלת שתי מתנות דהא קתני סיפא ואם נתן מתנה אחת מכולן יצא דאי לומר דקתי על כל ארבע חטאות שנים של יחיד ושנים של ציבור ואיכא דאמר דאם ארבע כוסות ולהכי קאמר נתן ד' מתנות יצא דהיינו מתנה אחת מכל אחת ואחת:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com